

Roman Sejkot

AKTÓPORTRÉT Roman Sejkot

Lehké začátky

Fotografovat akty je lehké, že? To vám poví každý, kdo se tím nezabývá. Řekne to i kolega fotograf. Když kdokoliv o čemkoliv prohlásí, že to je snadné, proč to sám nezkusí? Mohl by v krátké době dosáhnout vynikajících výsledků. Z toho plyne, máte-li pocit lehkosti: Do-to-ho! Chlapci, jedem! Do-to-ho! Děvčata! Do-to-ho! Mistři!!!

Já začal zobrazovat nahé tělo z donucení. Ve fotografické škole. V každé škole převládá hlavně jeden umělecký směr, tzv. musismus. Nepléstí, prosím, s podobným slovem múzismus. Profesor nám nejprve předvedl báječné ukázky toho, jak se to dělalo posledních 100 let a pak nám sdělil, že do 4 týdnů musíme přinést něco podobného. Hee...

Bylo mi osmnáct, byl jsem panic a ženu bez plavek jsem za socialismu neviděl ani na koupališti. Jak to udělat? Sestru jsem neměl, a tak jsem obcházel spolužačky a kamarádky. Jejich odpovědi slyším dodnes. Jojojo, fotit akty, jóó to známe, hahaha...

Byl jsem nucen přemýšlet a udělat to tak, aby se vlk nažral a koza zůstala celá, ač bych některou spolužačku opravdu rád viděl nahou a opravdu rád fotoaparátem zachytil její krásu pro budoucnost. To se mi stává až teď, že přicházejí dobrovolně ženy ve věku těsně pod 40, chtějí být fotografovány a chtějí za to dokonce platit, protože už ví, že fyzická krása není žádné přisouzena na věky. To si osmnáctileté krasavice asi nepřipouštějí...

Ze zapeklité situace jsem se fotograficky vylhal. Má modelka připustila pouze odhalení svalnatého trénovaného břicha, na které jsem položil velké jablko s kapkou vody na boku, která pomalu stékala k jejímu boku. Vše bylo fotografováno na studentské koleji na posteli s pomocí stolní lampičky. Bylo to téměř v protisvětle...

Psal se rok 1982, a jak se zdá, protisvětlo mne provází dodnes. Umožňuje vytváření symbolů a řeč symbolů.

Dlužím vám konec příběhu. Profesor Šmok, známý svým ženským gurmánstvím, to ve škole při hodnocení bral podle abecedy. „S“ je vzadu a já se třásl, neboť jeho oblíbenou a v praxi naplňovanou poučkou bylo, že koš je nejlepší přítel fotografa. Došla řada na mě. Všem předcházejícím studentům to ztrhal. Pohlédl na jablko na břicho a pronesl: „Na to už se dá docela koukat!“ A fotografii neroztrhal...

*30. 10. 1963 v jihočeských Vodňanech • studoval na gymnáziu ve Strakonicih /1977–1981/, na Matematicko-fyzikální fakultě Karlovy univerzity /1981–1986/, na Fakultě žurnalistiky UK /1982–1984/ a na FAMU /1984–1988/ • byl fotografem v tiskové agentuře, redaktorem v nakladatelství, fotografem i obrazovým redaktorem v týdeníku i deníku • v roce 1991 absolvoval stáž v německé agentuře JOKER • od roku 1992 je volnonožníkem • věnuje se umělecké, reportážní a reklamní fotografii • v roce 1994 obsadil v soutěži WORLD PRESS PHOTO třetí místo s fotografickým příběhem o mentálně handicapovaném plavci • příběh O SPORTOVCI ve formě animovaného fotografického filmu získal v roce 1994 na mezinárodním festivalu dokumentárních a animovaných filmů v německém Lipsku cenu IG Media • cenou KODAK EUROPEAN PANORAMA 1995 byly v jihofrancouzském Arles oceněny jeho umělecké akty • vyučoval na Pražské fotografické škole v letech 1991 – 1994, v období 1992 – 1995 na Fakultě sociálních věd UK, v letech 2003 – 2004 na Fakultě multimediálních komunikací UTB • v roce 1990 vydal obrazovou knihu o pobytu papeže v Československu • akty vytváří od roku 1982 • virtuální 3D realitě se věnuje od roku 2000 • je členem Asociace profesionálních fotografů ČR a členem Pražského domu fotografie • zastoupen v publikaci PHOTOGRAPHERS ENCYCLOPAEDIA INTERNATIONAL, 1839 TO THE PRESENT • vystavuje po celém světě • žije a pracuje ve Vodňanech a v Praze • další informace jsou v knize KDO JE KDO v České republice na přelomu 20. století nebo na adrese: www.wwg.cz / roman.sejkot@tiscali.cz

Romanův kámen

Ve škole nás navštívil s přednáškou a knihou „Mädchenlandschaften“, vydanou v roce 1980 v Německu, dr. Miloslav Stibor. Název knihy je velmi poetický. Dívky tam jsou, ale spojení s krajinou je minimální. Ten nesoulad mi vadil a současně mne inspiroval. Tak v roce 1985 vznikla „noční krajina“ z dívčích steh, v protisvětle, jak jinak. Fotografie „ROMANŮV KÁMEN“ z roku 1988 je inspirována Petrovými kameny v Jeseníkách. Začal jsem objevovat nejen krajiny v ženách, ale i ženy v krajinách.

POTŘEBUJETE MODEL(KU)

JINDŘICH MYNAŘÍK

Roman Sejkot 5/1998

Jindřich Mynařík

Portrét fotografa Jindřicha Mynaříka vznikl pro časopis Playboy, kam se modelky-nemodelky jen hrnou. Česká mutace dostává ročně desítky nabídek. Člověk žasne, proč se tolik žen chce veřejně svlékat. Nezoufejte, když vás vámi oslovená žena, vaše Múza, váš ideál krásy, který chcete zbožně zachytit, pošle do háje. Tam nechoďte. Mrkněte na internet. Stovky, tisíce dívek se rády nechají fotografovat. Často zdarma. Jen pro dobrý pocit. Za fotografie, které jim dáte. Baví je to. Když s někým navážete trvalou spolupráci, penězům se nevyhnete. Honorář vždy závisí na dohodě a je lépe domluvit se předem, nenastanou konflikty.

Spready

Jste-li pohlavně orientovaná většina, což není vaše zásluha, spíše výhra v loterii, máte touhu zobrazovat opačné pohlaví. To se týká mužů, fotografů. Proč fotografky fotografují ženy, nikoliv muže, zůstává tajemstvím. Záhadou taky je, proč je tak málo fotografeček aktů. A proč je tak málo mužských modelů, a proč je všude tolik modelek... Záhady mizí, když se na to podíváme z biologického hlediska. Biologie ženy nám snadno vysvětlí, proč získat modelku do 20 let jejího věku je těžké, proč je to snadné v rozmezí 25 - 30 let a proč je to už zase těžké po třicítce. A vůbec nezáleží na tom, zda má přítele, nebo je dokonce vdaná.

Womanaut

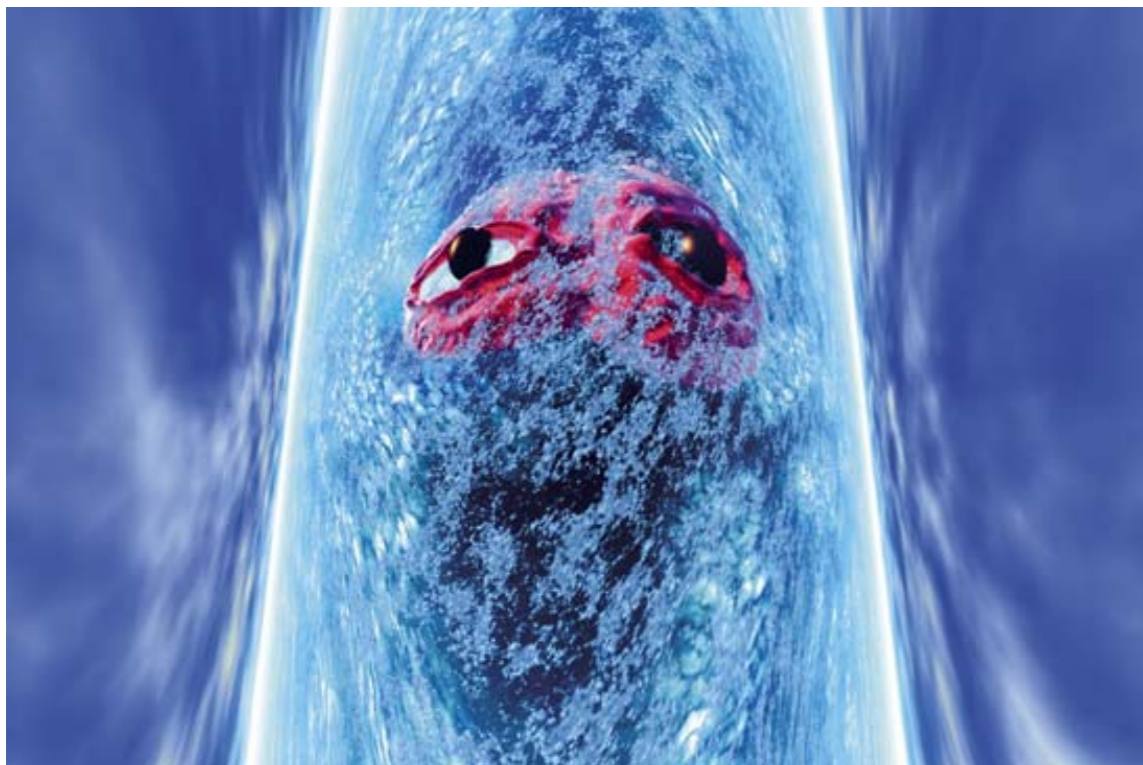
Ženy jsou ke svému tělu pozoruhodně kritické. Přestože jim tisíckrát políbíte tu napatrnou pihu na krku, abyste dali najevo, že se vám ta pihá líbí a že ji dokonce milujete, stejně ji chtějí odstranit. Nikoli kvůli vám. Nikoli kvůli jinému muži. Nikoli kvůli sobě. Kvůli jiným ženám! Ještě jsem se neseťkal se ženou, která by nechtěla být ještě krásnější. Věříte tomu, že pocitem nedostatku krásy trpí i top modelky? Muž se na svých fotografiích vyskytuje zřídka. Asi proto, že nesním o mužích. Když fotím muže, vždy ve spojení se ženou. On taky smysl života muže je ve spojení se ženou. A naopak. Zatím...

WOMANAUT

Sejkot 29.4. 2005

NEPOTŘEBUJETE MODELKU

EYEsLAND

Zdá se vám, že živé model(k)y chtějí moc peněz?

Otravují vás svou existencí?

Jste rozladěni nesouladem krásy těla a ducha?

V tom případě jste na cestě do osidel softwarových inženýrů.

Já jsem v tuto chvíli rozřetěn:

1. Fotografuji modelky na čb negativ, jako před 100 lety.
2. Fotografuji modelky na barevný diapozitiv, který zpracovávám v počítači (Apple & Photoshop for ever...).
3. Modeluji myšlenky v 3D softwaru.

Nevidíme dál, než nám umožní naše fantazie. Dovolují si v tuto chvíli považovat vše, na co nepoloží křídla motýl lidské fantazie, za nereálné. Můj výklad reality tak sahá o něco dále, než je realita lidmi běžně vykládána. Vězte, že vše, čeho je vaše fantazie schopná, je reálné. Je pouze otázkou času, kdy se to stane skutečností i pro jiné.

EYEsLAND nemá žádný reálný základ. Respektive má. Z jednoho nekonečna do druhého nekonečna. Zleva doprava. Zprava doleva. A máme to štěstí, že se náhodou nacházíme v bodu ohybu a ono se to na nás kouká.

Vulvenus

Planeta Venuše bývá přisuzována jako rodiště bytostem zvaným Ženy.

Jak to asi na Venuši vypadalo před miliony let? Jak vypadal povrch planety rodící ženy? Jak vypadala její rodidla? Proč by planeta nemohla родit? Protože vám to vaše vzdělání zakazuje? Hmmm... Amen...

OnY II.

Když se vám snažím naznačit, že vyspělý výtvarník nepotřebuje živé modely, není to nesmysl. Figurální malíř či sochař potřebuje model také spíše jen na začátku studií. Pak už ví... Model pochopitelně potřebujete, když je potřeba zachytit konkrétní osobu. To jsem v případě tvorby obrazu OnY II. nepotřeboval.

Pokoušel jsem se ilustrovat citát „Kolik toho víme o lidech, kteří žili před 10 000 lety, tolik toho bude za 10 000 let známo o nás“. Není to optimistické uvažování, ale tak to je. Nakonec většina lidí si s tím hlavu neláme. A protože to není krásná vize, ani obraz není podle obecných estetických kritérií krásný. Těžko byste např. takovým obrazem potěšili vaši modelku. To si do booku rozhodně nedá a kariéru přes Playboy neudělá... Jak ale vůbec měřit krásu? Kolik jí je? Jak je vysoká, široká, hluboká? Medici se při prvních pitvách dozvídají, že krása měří 2 mm. Černý humor, nebo realita? Stáhněte top modelku z kůže, skalpujte ji a položte si otázku, jestli ještě chcete tvořit krásné akty s takto „nadyzajnovanou“ kráskou. Asi ne, pokud nejste nekrofilové... Takže, co s tím vším? To už je na vás! Přeji vám pevnou ruku a pevnou mys!

